

Парвардигори ман Аллоҳ аст

طاہیری

Зиндаг амро бо Алло
пок ва Асмо ва Сифоти

www.with-allah.com

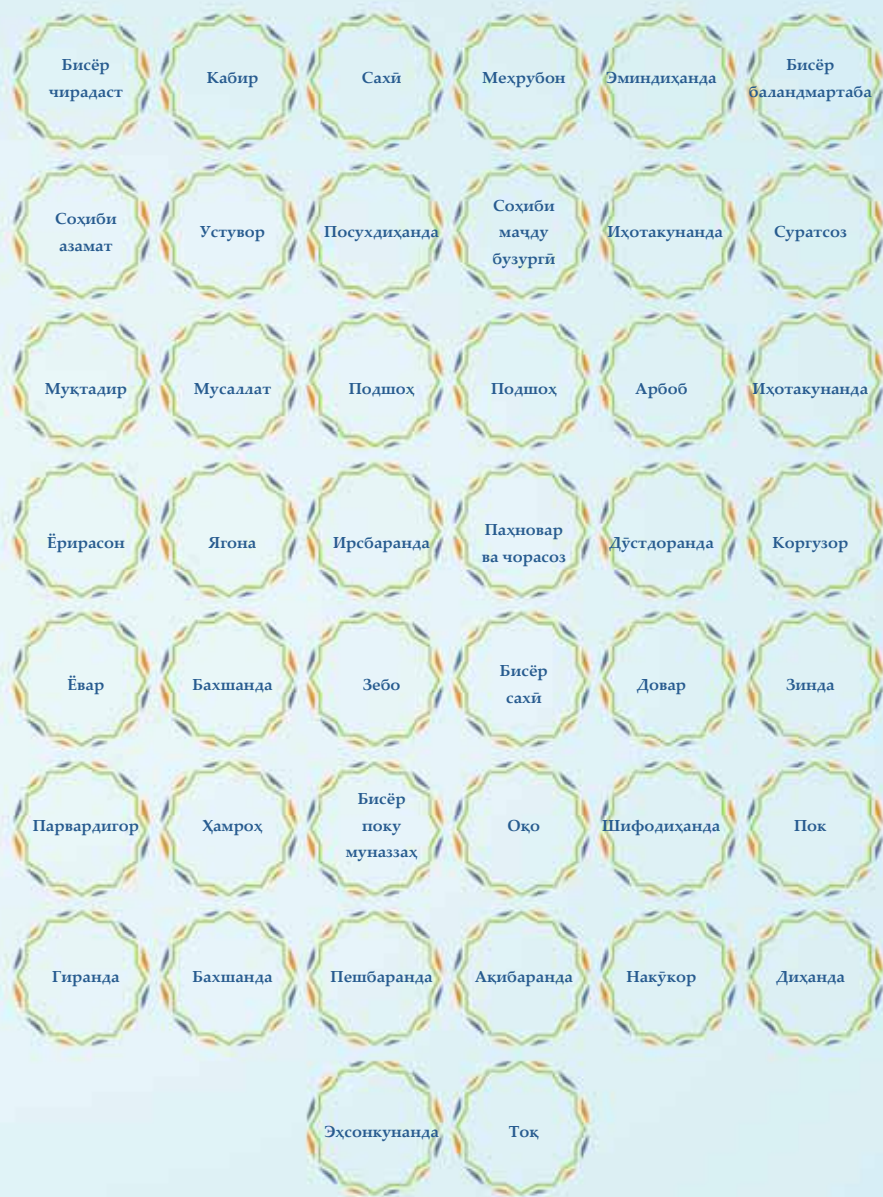

Муҳаммад бин Саррор Ёмӣ
Доктор Абдуллоҳ бин Солим

Ў Аллоҳ аст, он маъбуде, ки чуз Ў маъбуди ҳаққе вучуд надорад

<https://www.with-allah.com/tg>

Аҳад	Аъло	Акрам	Маъбуд	Аввал	Охир
Зоҳир	Ботин	Офаринанда	Эҳсонқуанда	Бино	Тавбапазир
Мусаллат	Хофиз	Ҳисобгар	Ниғаҳбон	Пазиранда	Ҳақ
Ошқор	Боҳикмат	Ҳалим (бурдбор)	Сутуда	Зинда	Пабарчо
Резбин	Офаранда	Бисёр офаранда	Меҳрубон	Раҳмқуанда	Меҳрубон
Рӯзидиҳанда	Нозир	Салом	Шунаво	Шукргузор	Бисёр шукргузор
Гувоҳ	Бениёз	Доно	Ғолиб	Бузург	Бисёр бахшанда
Доно	Бисёр бузург	Бахшанда	Бахшанда	Бениёз	Гушоянда
Тавоно	Чирадаст ва мусаллат	Бисёр пок	Бисёр тавоно	Наздик	Тавоно

Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар $\bar{U}$ бод) фармудааст: «Бешак Аллоҳи мутаол наваду нуҳ ном дорад, як кам сад, ҳар кас онҳоро ҳифз кунад, ворида биҳишт хоҳад шуд». (Ривоят аз Бухорӣ аст).

Зиндагӣ ҳамроҳ бо Аллоҳи пок ва Асмо ва Сифоти Ӯ:

А- Ӯ Аллоҳ аст

Аллоҳ ваҳшанда ва меҳрувон аст..

Бешак Ӯ баҳшанда ва меҳрувон аст..

Раҳматро бар худ фарз карда ва раҳматаш аз ғазабаш пешӣ гирифта ва раҳмати Ӯ бар ҳамаи чиз густариш ёфтааст..

{Бешак раҳмати Аллоҳ ба нақӯрон наздик аст}.

[Сураи Аъроф, ояти 56].

“Бешак Ӯ баҳшанда ва меҳрувон аст”.

Барои мо аз модаронамон меҳрувонтар аст. Расули Аллоҳ (дурудӯ саломи Аллоҳ бар Ӯ бод) бо ишора ба модаре, ки бачаи худро шир меод, фармуд:

«Оё шумо фикр мекунед имкон дорад ин модар бачаи худро дар оташ бияндозад?, посуҳ додем, ки на. Фамруд: Аллоҳи мутаол нисбат ба бандагон аз ин модар ба фарзандаш меҳрувонтар аст».

(Ривоят аз Бухорӣ аст).

“Бешак Ӯ баҳшанда ва меҳрувон аст”.

Бар тамоми махлӯкот раҳиму

“Раҳмон, Раҳим, Бар, Карим, Ҷаввод, Раӯф, Ваҳҳоб” ин номҳо дорои маъони наздик ба ҳам буда ва ҳама бар ин далолат мекунад, ки Парвардигорат мутассиф ба сифати раҳмат ва некию баҳшандагӣ ва карам аст, бар густартардагии раҳмати Ӯ, ки тамоми ҳастиро дарбар гирифта, далолат мекунад. Ин бар асоси муқтазои ҳикмат аст ва баҳраи бештар ва комилтарро ба мӯмин додааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {**Ва раҳмати ман ҳамаи чизро фаро гирифтааст, пас онро барои касоне, ки метарсанд, муқаррар хоҳам кард**}. [Сураи Аъроф, ояти 156].

Ҳамаи неъмату эҳсон аз осори раҳмати Аллоҳи мутаол ва ҷӯду карами Ӯ ҳастанд ва тамоми хайроти дунё ва охират аз осори раҳмати Ӯ ҳастанд.

дилсӯз аст ва як раҳмати хосе бар мӯминон дорад, ки онҳоро бо он мутомоиз гардонидаст”.

{Ва бар мӯминон меҳруон аст}. [Сураи Аҳзоб, ояти 43]

“Бешак ӯ меҳрубон аст”..

Ва аз ҷумлаи раҳмат ва меҳрубонии ӯст, ки Муҳаммад (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)-ро ба унвони ҳидояткунандаи башар ва раҳмате барои тамоми ҷаҳониён фиристода, то муҳофизи масолеҳи динӣ ва дунявии онҳо бошад.

“Бешак ӯ меҳрубон аст”..

Касе наметавонад монеи расидани раҳмати ӯ бошад ва ҷуз ӯ касе тавони фиристодани раҳмат надорад.

{(Дари) раҳатмеро, ки Аллоҳ барои мардум боз кунад, барои он (раҳмат) ҳеҷ боздорандае нест ва он чиро боз дорад, онро ҳеҷ гушояндае ҷуз ӯ нест ва ӯ ғолиби боҳикмат аст}. [Сураи Фотир, ояти 2].
Бешак Аллоҳ бахшанда ва меҳрубон аст..

Аллоҳ бахшанда ва сахӣ аст..

Бешак ӯ Аллоҳи бахшанда ва сахӣ аст.. Эй бахшандаи неъматҳо, эй бахшандаи орзӯҳо, эй бахшандаи некиҳо!

Бар ман хушнӯдӣ бибахш... маро осоишу амният ато фармо ва ба ман хушбахтӣ ва лутфу марҳамат насиб фармо..

Бар мо саховату фази ато кун, зеро тӯ аҳли фазлу саховат ва карам ҳастӣ..

{Ва бар мо аз назди худ раҳмат ато намо, бешак ту бахшандаӣ}. [Сураи Оли Имрон, ояти 8].

«Бешак Аллоҳ карим аст ва бузургманишӣ ва ахлоқи волоро дӯст дорад ва аз ахлоқи паст ва ҳақирона мутанаффир аст» (Ривоят аз Тирмизӣ аст).

“Бисёр бахшанда”: ба ҳар кас, ки бихоҳад ато мекунад ва аз ҳар кас, ки бихоҳад боз медорад.

“Ҷаввод”: бахшиши ӯ ҳадду андозае надорад ва касе наметавонад фази ӯро рад кунад, ба ҳар чизе мегӯяд: {Мавҷӯд шав, пас (бедаранг) мавҷӯд мешавад}. [Сураи Бақара, ояти 117].

“Бисёр бахшанда”: рӯзии хисси ва маънавӣ мебахшад ва бо фазлу карамаш саховатмандона мебахшад, аз ин намуна аст он чӣ Аллоҳ аз андешаҳо ва ҳаяҷоноти нақӯ ва солах ва донишу ҳидоят ва муваффақияту пазириши дуо ба бандаи худ мебахшад ва тамоми ин умур рӯзиҳои маънавӣ ба шумор меравад, ки ба бисёре аз мардум бахшидааст.

“Бисёр бахшанда”: ба касе дода ва аз касе боздошта, якеро боло бурда ва дигареро поён оварда, касеро пайваст карда ва касеро мунқатеъ аз раҳмати худ сохтааст, тамоми хайр дар дасти Ўст ва Ў бар ҳамаи умур тавоност.

Аллоҳ густаронанда ва чорасоз аст..

Бешак Аллоҳ густаронандаи чорасоз аст.. {Бешак Аллоҳ фарохнеъматӣ доност}. [Сураи Бақара, ояти 115].

“Чорасози чомеъ ва шомил”: ҷаввод ва бахшанда аст ва зарфияти ҳар дархостро дорад.

“Чомеъ ва шомил”: дар сифаташ комил аст.. дар номҳояш бисёр бузург ва пурқувват аст, касе наметавонад санои Ўро бишуморад, азамат, подшоҳӣ ва салтанат, фазл ва ҷӯду эҳсонӣ ӯ бисёр панҳонавар ва сутург аст.

“Чомеъ ва шомил”: зарфияту гунҷоиш додан ба ҳамаи бандагонро ба шакли кофӣ дошта ва ба дониш ихотаи комил дорад ва ҳама зери ҳимояти Ў ва зери тадбири Ў ҳастанд.

“Чорасоз”: Зотест, ки самъи Ў ҳамаи садоҳоро ба тафсил ташхис дода ва зибонҳо бар Ў дар ҳам намеомезанд.

“Чорасоз”: ибодатро бар бандагонаш осон сохта ва динро осон карда ва барои онон гушоиш қоиладар ҳамаи онҳо мутаол ва боазамат.

Бешак Аллоҳ соҳиби неъматӣ фаровон аст..

Аллоҳ дӯстдор аст..

Бешак Аллоҳ дӯстдор аст.. {ва Ў омӯрзандаи дӯстдор аст}

[Сураи Буруҷ, ояти 14].

Аллоҳ дӯстдори бандагонаш аст, ононро дӯст медорад ва ба худ наздик карда ва ононро хушнӯд месозад ва аз онон хушнӯд мешавад..

{Ононро дӯст медорад ва (онон низ) Ўро дӯст медоранд}

[Сураи Моид, ояти 54].

Парвардигор ба онон дӯстии мардумро насиб мекунад, пас ӯ онҳоро дӯст мегирад ва аз онон он чиро наздашон аст, мепазирад.

“Дӯстдор”: наздик, дӯстдор, хостори хайр барои бандагон аст.

“Дӯстдор”: бандагонаш ӯро дӯст дошта ва муштоқи дидори ӯ ҳастанд, ва дар ҳадис омадааст:

«Ҳар кӣ дидори Аллохро дӯст дорад, Аллоҳ низ дидори ӯро дӯст медорад». (Ривоят аз Бухорӣ аст).

“Дӯстдор”: ба ту амр мекунад, то дилатро пок кунӣ ва сафо бахшӣ ва онро аз нафрату кина пок соӣ ва чирки иноду кинатӯзиро бо оби муҳаббат ва дӯстӣ бишӯӣ ва оташи ҳасодатро бо сардии ишқу муҳаббат хомӯш соӣ.

Бешак Аллоҳ дӯстдор аст..

Аллоҳ зиндаи поянда аст..

Бешак Аллоҳ зиндаи поянда аст.. {Аллоҳ (аст, ки) маъбуди (ростине) ҷуз ӯ нест, зиндаи поянда аст}. [Сураи Оли Имрон, ояти 2].

Бешак Аллоҳ поянда аст.. {Аллоҳ (аст, ки) маъбуди (ростине) ҷуз ӯ нест, зиндаи поянда аст}. [Сураи Оли Имрон, ояти 2].

“Зинда”: зиндагӣ ва ҳаёти комил дошта ва ба каси дигаре ниёз надорад. Ҳар чизи дигар ба ӯ ниёзманд буда ва ҳамаи чиз ҷуз Зоти поки ӯ нобӯд хоҳад шуд.

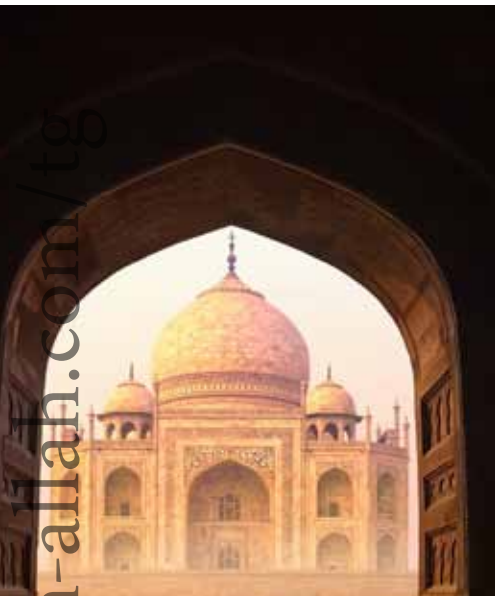
“Поянда”: пойдор бар асоси худ ва бениёз аз ғайр аст..

“Поянда”: қоим бар кирдори ҳар нафс ба он чӣ ба даст оварда ва ниғаҳдорандаи аъмол ва аҳволу ақвол ва хӯбихову бадиҳои онҳо, подошдиханда ба онҳо дар охират.

“Поянда”: шуморандаи аъмоли бандаҳо .

“Поянда”: кафолатдихандаи ҳаёти тамоми махлуқот ва рӯзидихандаи онҳо ва гардонандаи аҳволи онҳо ва тадбиркунандаи қору бори онҳо.

“Дӯстдор”.. он, ки Паёмбарону Расулдон ва пайравони ононро дӯст дорад, ӯ дар назди онон аз ҳар чиз маҳбубтар аст, дилҳои онон аз дӯстӣ ва муҳаббати ӯ пур шуда ва забонҳои онон ба мадҳу санои ӯ равон гашта аст, дилҳои онон бо дӯстӣ ва ихлос ва инобат ба сӯяш ҷазб шудааст

Зиндаи поянда”: дорои ҳаёти комил ва қоим ба зоти худ ва қоими осмонҳо ва замин, қоим ба тадбири кори онҳо ва ризқ ва тамоми аҳволи онҳо.

“Зиндаи поянда.. ”: боқист барои ҳамеша ва заволе надорад.

Бешак Аллоҳ зандаи поянда аст..“

“Зинда”: ҷомеи сифоти Зот аст ва “Қаюм” ҷомеи тамоми сифот аст.

Аллоҳи ҷаббор..

Бешак Аллоҳи мутаол ҷаббор аст..

{Ў Аллоҳест, ки маъбудӣ (ростин) ҷуз Ў нест, подшоҳи поқу солим (аз ҳар айб) амндиханда, ихотақунанда, пирӯзманд, ҷаббор, мутақаббир, покаст Аллоҳ аз он чӣ ба Ў шарик меоваранд}. [Сураи Ҳашр, ояти 23].

“Ҷаббор”: ҷубронқунандаи дили шикаста, ёвари асир, бениёзқунандаи бенаво, ростқунандаи лағжишқои лағжишгарон ва бахшандаи гуноҳони гунаҳкорон ва озодқунандаи афроди дар азоб буда ва ислоҳқунандаи дилҳои ошиқону фурутанон.

“Ҷаббор”: он Зоте, ки бартарӣ ва азамати Ў такмил шуда ва неъматӣ Ў бар ҳар чиз густарда шудааст.

“Ҷаббор”: Зоте, ки ҳамаи чиз мутеъ ва тобеи Ў шуда ва ҳамаи чиз дар баробари Ў гардан ниҳода ва ҳеч чизе Ўро аз чизи дигаре машғул насохтааст.

“Ҷаббор”: соҳиби қудрати мутлақ, соҳиби подшоҳӣ ва салтанат ва азамату маҷд.

“Ҷаббор”: ситамкорон дар баробари Ў сари таслим ҳам карданд ва гарданкашон дар баробари Ў шикаста шуда ва шоҳону бузургон дар баробари Ў хору залил шудаанд ва бадқорони зулмпеша дар баробари Ў шикастаанд.

Бешак Аллоҳ Чаббор аст: “Чаббор” ба маънои баланду баландмартаба ва ба маънои қаҳқору мусаллат ва ба маънои меҳрубон аст. Чубронкунандаи дилҳои шикасташуда ва нотавон ва барои ҳар касе, ки ба ӯ паноҳ барад ва мутавассил шавад.

“Зинда”: чомеи сифоти Зот аст ва “Қаюм” чомеи тамоми сифот аст.

Аллоҳи чаббор..

Бешак Аллоҳ зебост: Бори илоҳо! аз ту лаззати нигоҳ ба ваҷҳи карими ту ва шавқи дидоратро меҳоҳем.

“Чамил”: ӯдори зеботарин номҳо ва комилтарин авсоф аст.

“Чамил”: зебогии комили номҳо ва сифоти комил ва зебогии камоли мутлақ

{Ваъдаи Парвардигорат аз рӯи ростӣ ва инсоф, комил аст}.
[Сураи Анъом, ояти 115].

Зоте, ки офариниши ҳар чизро ба некӣ анҷом дод.

“Чамил”: зебогии ҳастӣ, далел бар зебой ва арҷманд будани ӯст. Ақдҳо тавони фаҳми ҷамоли ӯро надоранд ва зехни одамай аз фаҳми васфи ӯ нотавон аст. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд:

«... Ман санои туро ҳамчуноне, ки худат васф намӯдаи шуморида наметавонам,». (Ривоят аз Муслим аст).

“Чамил”: зебогии офариниш ва зебогии ахлоқ ва гумони нақӯ ба ӯ, ато кардааст.

Эй зебо, ки зебоиро дӯст медорӣ! қалбҳои моро бо имон музайян соз ва ба ахлоқ ва қалбҳову зоҳири мо зебой бибахш.

Бешак Аллоҳ зебо аст..

Аллоҳи доно, борикбин, фарогирандаи ҳамаи чиз аст..

Бешак Аллоҳ донои борикбин, ихотакунанда аст..

“Доно, борикбин, ихотакунанда”

Зоте, ки дониши $\bar{U}$ ба зоҳиру ботин ихота дорад ва ошқору пинҳонро медонад, умури лозим ва вочиб, умури маҳолу мумкинро медонад, ҷаҳони боло ва поён ва тузаштаву ояндаро медонад, ҳеҷ чиз аз нигоҳи $\bar{U}$ пинҳон намемонад.

“Доно ва боҳабар”: {бешак дониши (замон ва чигунагии) рӯзи қиёмат назди Аллоҳ аст ва боронро нозил мекунад ва он чӣ дар раҳмҳост медонад ва ҳеҷ кас намедонад фардо чӣ ба даст меоварад ва ҳеҷ кас намедонад, ки дар қадом сарзамин мемирад, бешак Аллоҳ доно (ва) огоҳ аст}. [Сураи Луқмон, ояти 34].

“Аллоҳ доно ва ихотақунанда аст”.

{Он чӣ дар осмонҳо ва замин аст, медонад ва он чиро, ки пинҳон медоред ва он чиро ошқор месозед, медонад ва Аллоҳ ба рози дилҳо доност}. [Сураи Тағобун, ояти 4].

Пас $\bar{U}$ ба тамоми чиз доност.. {Аллоҳ зотест, ки ҳафт осмонро офарида ва аз замин (низ) монанди онҳо (офаридааст), фармони (Аллоҳ) байни онҳо (осмону замин) фуруд меояд, то бидонед, ки Аллоҳ бар ҳар қоре тавоност ва он, ки Аллоҳ дар дониш бар ҳама чиз ихота дорад}. [Сураи Талок, ояти 12]

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва ин, ки Аллоҳ дар дониш бар ҳама чиз ихота дорад}. [Сураи Талок, ояти 12].

Бешак Аллоҳ донои огоҳ ва ихотақунанда аст.

Аллоҳ наздик аст..

Бешак Аллоҳ наздик аст..

Эй наздик ба касе, ки Ўро дуо кардааст..
эй қариб ба касе, ки Ўро хостааст!

эй наздик ба касе, ки аз Ў дархост мекунад.. эй Зоте, ки Ў аз раги гардани мо ба мо наздитар аст!

ББо унсу оромиш ва бо каломат бар мо миннат бинеҳ эй Зоте, ки наздик ҳастӣ...

{Ва чун бандагони ман дар бораи ман аз ту бипурсанд (бигӯ) бешак ман наздик ҳастам}. [Сураи Тавба, ояти 186].

“Наздик”: бо вучуди баландию бартарӣ, бо илму иттилоаш наздик аст.

“Наздик”: барои касе, ки Ўро нидо кунад, медиҳад ва лутф мекунад, боло мекунад ва ранҷро дӯр месозад ва дӯои муҳтоҷ ва корафтодаро иҷобат мекунад.

“Наздик”: ба касе, ки ба сӯи Ў тавба кардааст ва қалбашро ба Ў таъаллуқ сохтааст, гуноҳро мебахшад ва тавбаро мепазирад.

“Наздик”: он чиро, ки банда барои наздик шудан ба Ў анҷом медиҳад, мепазирад ва ба андозаи наздикии банда ба ҳудаш, Ў ҳам ба банда наздик мешавад.

“Наздик”: огоҳ ба аҳволи бандагонаш аст, Ў бо илми худ ва ихотааш ба онҳо наздик аст ва ҳеҷ чизи онон аз Ў пинҳон наместонад.

“Наздик”: бо лутфу ҳифозат ва нусрату тайъидаш наздик аст ва ин наздикӣ хоси авлиё ва дӯстонаш аст.

“Наздик”: тамоми бандагон дар саранҷоми худ ба сӯи Ў боз мегарданд.

{Ва мо аз шумо ба ӯ (касе, ки дар ҳоли ҷон додан аст) наздиктарем}.
[Сураи Воқеа, ояти 85].

“Наздик”: нафсҳо ба сабаби наздикӣ ба ӯ унс мегиранд ва ба ёди ӯ шоду масрур мешаванд.

Бешак Аллоҳ қарибу наздик аст: “наздик” ... бо илми худ ва огоҳӣ ва мувоҷаҳати назорат ва иҳотааш ба ҳама кас наздик аст.

Аллоҳ иҷобаткунанда аст..

Бешак Аллоҳи мутаол иҷобаткунанда аст.

{Бешак Парвардигорам наздик (ва) иҷобаткунанда аст}

[Сураи Хӯд, ояти 61].

“Иҷобаткунанда”: бандагонашро иҷобат мекунад ва дуои ононро мепазирад, онҳо ки ба ӯ мутавассил шуданд ва аз ӯ хостанд он чиро, ки барои онон раво шумурдааст ва ӯст он зоте, ки ононро ба дуо фаро хонда ва ба онон ваъдаи иҷобат додааст.

“Иҷобаткунанда”: зиндонӣ дар зиндон ба ӯ мутавассил мешавад ва ғарқшуда дар дарё ва фақир дар ҳолати фақру нодориаш ва ятим дар ҳолати ятимияш ва бемор дар ҳолати беморӣ ва ранҷу дарди худ ва бепарзанд дар ҳолати бепарзандӣ, ҳама ба ӯ мутавассил мешаванд, пас Аллоҳ аст, ки ато мекунад ва иҷобат мекунад ва медахад ва ниғаҳ медорад.

“Иҷобаткунанда”: дар тангноафтода ва садамадидаро иҷобат мекунад..

{На, балки (суол инаст) чӣ касе (дуои шахси) дармондаро вақте ӯро меҳонад, мепазирад ва сахтиро бармедорад}. [Сураи Намл, ояти 62].

Наздиктарин ҳолати иҷобати дуо замонаст, ки банда бо номҳо ва сифоти нақӯяш бо ӯ мутавассил шавад ва дуо кунад. Чӣ қадар зиндониён дар зиндон ӯро ба дуо хонданд, пас озод шуданд ва дар баҳр ба ӯ тавассул шуданд, наҷот ёфтанд, фақири зиёде аз ӯ ризқ хост, пас ӯро ризқ дод ва ятимони зиёде ӯро хостанд, пас онҳоро дар рӯи ятимон худ гирифт ва бузургашон кард ва беморони зиёде аз ӯ шифо талаб карданд, пас онҳоро шифо дод ва саломатиро насибашон кард ва безуриётони зиёде аз ӯ талаби фарзанд карданд, пас барояшон фарзанд насиб кард ва икромашон намуд.

Бешак Аллоҳ иҷобаткунанда аст..

“Муҷиб” дуои дуокунандагонро иҷобат мекунад, ҳар кас ва ҳар кучо ва ба ҳар ҳоле, ки бошанд.

Аллоҳ нӯр аст..

Бешак Аллоҳ нӯр аст..

{Аллоҳ нӯри осмонҳо ва замин аст}. [Сураи Нӯр, ояти 35]..

“Нӯр”: Зоте, ки дилҳои орифин ба худро ба маърафат ва шинохти худ ва имон ба ӯ мунаввар ва равшан намудааст ва қалбҳои онҳоро бо ҳидояти худ нӯронӣ сохтааст.

“Нӯр”: ба сабаби нӯраш торикиҳоро аз байн бурда ва осмонҳо ва заминро равшан намудааст ва роҳи равандагон ба сӯи худ ва дилҳои ононро равшан сохтааст.

Аллоҳ нӯр аст ва ҳамчунин ҳиҷобу пардаи ӯ нӯр аст, ки агар онро канор бизанад, шукуҳу азамати Аллоҳи мутаол тамоми махлуқотро хокистар мекунад.

Бешак Аллоҳ нӯр аст..

Аллоҳ ҳақим аст..

Бешак Аллоҳ ҳақим аст..

{Оё Аллоҳ аҳкамудҳоқимин нест}. [Сураи Нӯр, ояти 8].

“Ҳақим”: Зоте, ки тамоми чизҳоро мустаҳкам ва побарҷо мениҳад ва ононро ба тақдири худ дар ҷойгоҳи шоиста қарор медиҳад.

“Ҳақим”: шариат ва қавонинро бар асоси ҳикмате гузоштааст, пас шариати ӯ қонуни дорои ҳикмати фарогир ва шомили мақосид, асрор ва авоқибӣ дунявӣ ва уҳравӣ аст.

“Ҳақим”: ҳақим аст дар он чӣ муқаддар ва қазоват кардааст, ҳақим аст дар фақри фақир ва бемории бемор ва тангдастии қарздор, дар тақдиркардаи ӯ ҳеч ҳалале ворид намешавад ва дар ақволу афёолаш ҳеч нақсу ҳалале роҳ надорад, пас ӯрост ҳикмати фарогиру шомил..

“Ҳақим”: Зоте, ки ҳикмат ва маърифат, виқор ва ниҳодани ҳар чиз дар ҷои худро ба бандагонаш илҳом мекунад.

Аллоҳ аҳкамудҳоқимин аст, дар ҳастӣ ҳеч чиз бидуни хости ӯ рӯҳ намедиҳад ва умури ҳалолу ҳаромро ӯ муайян месозад, пас ҳукм онест, ки ӯ муқаррар кардааст ва дин он чизест, ки ӯ ба он амр ва наҳй кардааст, ҳеч кас салоҳияти бозхости ҳукми ӯро надорад ва ҳеч кас тавони бозгардондани қазо ва қадари ӯро надорад.

“Ҳақим”: касеро зулм намекунад, ӯ дар авомиру навоҳӣ ва хабарҳояш одил аст.

Бешак Аллоҳ аҳкамудҳокимин аст.

Ҳақим зотест, ки ҳикмати бартар дар офариниш ва дастӯр аз Ўст, пас ҳеч чизро беҳӯда намеофарад ва ҳеч қонунро бефоида намегузорад, зоте, ки ҳукму дастӯр дар аввалу охир аз они Ўст.

Аллоҳ подшоҳи фармонраво ва соҳиби қудрати мутлақ аст..

Бешак Аллоҳ фармонравост..

“Малик, Молик”.. Зоте, ки подшоҳӣ аз они Ўст ва Ў ба сифати малик мавсуф аст ва он сифати азамат, кибирё, тасаллут ва тадбир аст. Ў ҳаққи тасарруфи мутлақ дар офариниш ва дастӯр ва кайфар дорад ва тамоми ҷаҳони ҳастии боло ва поён аз они Ўст ва ҳама бандагон ва бардағони Ў ва муҳтоҷи Ў ҳастанд.

{Подшоҳи поку солим аз ҳар айб}..[Сураи Ҳашр, ояти 23].

“Малик”: соҳиби азамату кибирё аст, ки умури бандагонашро тадбир мекунад ва ҳукми Ў дар байни онҳо иҷро мешавад, пас онҳо бандагон ва ниёзманди Ў ҳастанд ва Ў поҳшоҳ ва фармонравой онҳо аст.

Поҳшоҳии мутлақ аз они Ўст ва ҳеч подшоҳ ва раисе нест, магар ин, ки бандаи Ўст, дар осмону замин ҳеч хайру хубие нест, магар ин, ки аз баҳшиш ва фазли Ўст.

{Он чӣ дар осмонҳо ва он чӣ дар замин аст, аз они Ўст}.
[Сураи Бақара, ояти 255].

“Фармонраво”: бидуни ҳисоб мебахшад ва бар бандағони худ фаровон ато мекунад ва ин баҳшиш чизе аз подшоҳии Ў кам намекунад, ҳеч коре Ўро аз кори дигаре боз намедорад. Дар ҳадиси саҳеҳи қудсӣ омадааст:

«...агар аввали шумо ва охири шумо ва тамоми инсонҳо ва чин дар як саҳро ҷам шаванд ва аз ман тамоми хостаҳояшонро дархост кунанд, пас барои ҳар як дархосташро бидиҳам, чизе аз он чӣ пеши ман аст, кам намешавад, магар ба ҳамон миқдор, ки фурӯ рафтани сӯзан дар дарё аз он кам кунад.»
(Ривоят аз Муслим аст)

“Фармонраво”: мулкашро бар ҳар касе, ки хоҳад медиҳад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бигӯ: бори Худоё, эй дорандаи мулк! ба ҳар кас, ки хоҳӣ фармонравой медиҳӣ ва аз касе, ки хоҳӣ бозпас мегириӣ ва ҳар киро хоҳӣ иззату обрӯ медиҳӣ ва ҳар киро хоҳӣ хормесозӣ, неки бадаст туст, бешак тубар ҳар чизе тавоноӣ}.
[Сураи Оли Имрон, ояти 26].

“Фармонравои мутлақ”: соҳиби тамоми махлуқот, тасарруфкунанда дар байни онҳо дар дунё ва охират аст, пас бояд ба сӯи ӯ бозгарданд ва ба ӯ паноҳ баранд ва аз додани он чӣ назди ӯст, тамаъ варзанд ва дар дуо ва фарёдҳои исрор варзанд.

Бешак Аллоҳ подшоҳ ва фармонраво ва соҳиби фармонравоист..

Аллоҳ поку муназаҳ аст..

Бешак Аллоҳ бисёр поку муназаҳ аст..

Дар рифъату баданмартабагияш поку муназаҳ ва дар мадху санояш арҷманд ва неъматҳои ӯ бисёр бузург ҳастанд..

{*ӯ Аллоҳ аст, Зоте, ки илоҳе ҷуз ӯ нест, подшоҳи поку солим (аз айб) аст*}. [Сураи Ҳашр, ояти 23].

Бо азамат ва мубарроҳ Парвардигори фариштагон ва Чибрил, мубарроҳ подшоҳи бо азамат.

“Бешак Аллоҳ қуддӯс аст”

Поку муназаҳ аз ҳар айбу нуқсон ва аз ҳар сифате, ки шоистаи ӯ нест, бо азамату пок мебошад.

“Бешак ӯ муназаҳ аст”: муттасиф ба сифати камол ва ҷамолу ҷалол аст ва аз ҳар камбуду айб мубарроҳ ва ҳеҷ чиз монанди ӯ нест ва ҳеҷ кас ба ӯ баробар нест ва ҳеҷ камоле болои камоли ӯ нест ва ҳеҷ кас ба ҷойгоҳи Асмо ва Сифоти ӯ намерасад.

“Бешак ӯ муназаҳ аст”: Зоте, ки дилҳо ӯро муназаҳу мубарро сохта ва тамоми хостаҳои худро бар ӯ вобаста кардаанд ва забонҳо ӯро муназаҳ сохта ва ҳамеша тасбеҳи ӯро баён мекунанд.

“Ал-қуддӯс, Салом” боазамат ва муназаҳ аз тамоми сифоти нақс ва аз ин, ки банде бо ӯ шабеҳ бошад. ӯ аз тамоми айбҳо муназаҳ ва дӯр буда ва аз ин пок аст, ки касе дар сифоти камол монанди ӯ бошад.

“Бешак Ў поку муназзах аст”: соҳиби хайру баракат ва бахшиш ва фазлу сано аст. Аз тарафи Ўст хайр ва ба сӯи Ўст баракат ва Ўст баракате, ки бар бандагонаш раҳмат карда ва дар ҳар он чӣ бихоҳад аз бахшиш ва рушду намо, ба онон ато мекунад.

Бешак Аллоҳ поку мубаррост..

Аллоҳ солим аз ҳар айб аст..

Бешак Аллоҳ солим аст: Аллоҳ саломатва саломатӣ аз Ў мечӯшад ва ҳеч бандае чуз бо саломатии Ў ба саломатӣ намерасад ва ҳеч муваффақияте чуз ба тавфиқи Ў ҳосил намешавад.

Аллоҳ солим аст: солим аз ҳар гуна айбу нуқсон ва дигаронро аз ҳар гуна шарру бадӣ ва офат солим ниғаҳ медорад.

Бешак Ў солим аст: Сифатҳои Ў аз ҳар гуна монандӣ ва мушобаҳат бо махлуқот солим буда ва аз ҳар гуна авсофи ноқису нотамом солим аст. Илму дониши Ў солим ва комил ва адли Ў солиму комил ва мулки Ў солиму комил, ҳукмаш солим ва қазояш солим, офариринишаш солим аст. Ў солиму беайб аст ва саломатӣ аз Ў чӯш мезанад. Бобаракат аст он Зот, соҳиби ҷалолу иззат.

Аллоҳи мутаол саломатиро дар ду ҷаҳон барои бандагонаш қарор додааст.

{Салом бар Иброҳим}.

[Сураи Софот, ояти 109]

{Салом бар Мусо ва Ҳорӯн}.
[Сураи Софот, ояти 120].

{Салом бар Паёмбарон}. [Сураи Софот, ояти 181].

Ва дар бораи сарои охират Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ба саломат ва эминӣ ба он дохил шавед}. [Сураи Ҳичр, ояти 46].

“Солим”: саломатии комил, ки баъд аз он ҳеч гуна тарсу воҳима вучуд надорад, бахшишу гузаште, ки баъд аз он ҳеч гуна ҳаросе вучуд надорад.

Ў салом аст ва саломатӣ аз Ўст.

Бешак Аллоҳ салом аст.

Аллоҳ ҳақ аст..

Бешак Аллоҳ ҳақ аст..

{Ин ба сабаби онаст, ки Аллоҳ барҳақ аст}. [Сураи Ҳаҷ, ояти 6].

“Аллоҳ ҳақ аст”: дар зоту сифоташ ҳақ аст ва Ў дорои сифот ва вижагиҳои камол аст ва вучудаш аз лавозими зоташ аст ва ҳеч чиз вучуд надорад, магар ба сабаби Ў, Ў ҳамеша дорои сифоти ҷалол ва ҷамол ва камол буда ва хоҳад буд ва Ў ҳамеша ба сифати эҳсон маъруф буда ва хоҳад буд.

“Аллоҳ ҳақ аст”: суҳан, кирдор ва дидори Ў ҳақ аст ва Паёмбарон, китобҳо ва дини Ў ҳақ аст ва ибодати Ў танҳо бидуни шарик ба Ў ҳақ аст ва ҳар он чӣ ба Ў нисбат дода мешавад, ҳақ аст.

{Ин аз сабаби он аст, ки Аллоҳ ҳақ аст ва он чиро ба ҷои Ў (ба ниёиш) мехонанд, ботил аст ва (аз он) , ки Аллоҳ баландмартаба (ва) бузург (манзалат) аст}. [Сураи Ҳаҷ, ояти 62].

Бешак Аллоҳ барҳақ аст..

Аллоҳ эминдиҳандаи нигаҳбон аст..

Бешак Аллоҳ амондиҳандаи нигаҳбон аст..

{Ўст он Аллоҳе, ки маъбудӣ (ростине) ҷуз Ў нест, подшоҳи ниҳоят поки саломат (аз ҳар айб) амондиҳандаи нигаҳбон}.

[Сураи Ҳашр, ояти 23].

“Амндиҳанда”: он Зоте, ки амниятро дар байни бандагон ва махлуқоташ панҳ мекунад ва оромишу сақинаро ба воситаи ваҳйи хеш паҳн мекунад.

{Ва онҳоро аз тарсу хавф амну амон бахшид}. [Сураи Қурайш, ояти 4].

“Амндиҳанда”...: амини нигаҳбон ва гувоҳ бар махлуқот ба он ҷӣ аз онҳо сар мезанад.

“Амндиҳанда”: аз подоши касе кам намекунад ва бар кайфари касе намефзояд, Ў шоистаи фазл ва некию нақӯкорист.

“Нигаҳбон”: нигаҳбони бандагонаш аст, бар онон чира ва мусаллат шуда ва ҳаққи ононро риоят карда ва бар кирдори онон ва ҳолоташон огоҳ гашта аст, Ў бар онон ихота дорад ва ҳар амре бар Ў осон ва тамоми чиз ниёзманди Ў ҳастанд.

{Чизе монанди Ў нест ва Ў шунавои биност}..

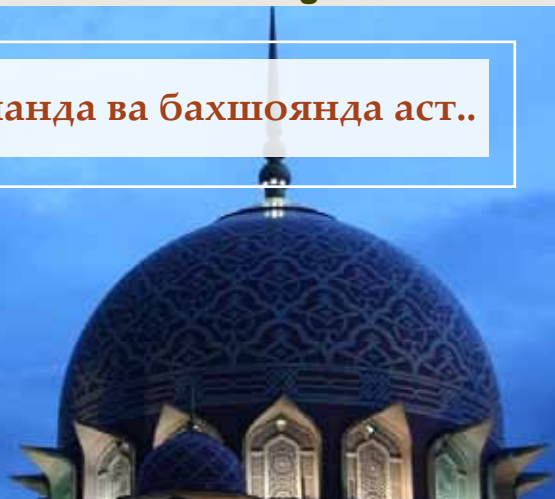
[Сураи Шӯро, ояти 11].

Бешак Аллоҳ амондиҳандаи нигаҳбон аст”.

“Амондиҳанда”: он Зоте, ки худро ба доштани сифоти камол ва ба камоли ҷалолу ҷамол сутудааст ва он Зоте, ки паёмбаронашро фиристода ва китобҳояшро бо нишонаҳо ва далоил нозил карда ва ҳар яке аз паёмбаронашро бо далелу ҳучҷат таъйид намуда, то далеле бар дурустии чизе бошад, ки онҳо овардаанд.

“Нигаҳбон”: Зоте, ки бар умури пӯшида ва махфӣ ва асрори пинҳони дилҳо иттилоъ дорад, зоте, ки бар тамоми чиз доност.

Аллоҳ бисёр афвкунанда ва бахшоянда аст..

Бешак Аллоҳ афвкунандаи бахшоянда аст...

{Бешак Аллоҳ афвкунандаи бахшоянда аст}. [Сураи Ҳач, ояти 60].

“Аллоҳ афвкунанда ва бахшанда ва даргузарандаи бисёр аст”..

Зоте, ки ҳамеша ба доштани афв ва меҳрубонӣ маъруф буда ва ба сифати бахшиш ва гузастан аз бандагон мавсуф аст. Ҳар як ниёзманди афв ва бахшиши Ёст, ҳамчуноне, ки ниёзманди раҳмату карами Ёст.

Эй зоте, ки ба мағфирату афв барои касе, ки асбоби онро фароҳам сохта, ваъда додаӣ. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва бешак ман омурзандаам барои касе, ки тавба кунад ва имон биёварад ва амали солеҳ анҷом дода ва роҳи ҳидоят ёбад}. [Сураи Тоҳо, ояти 82]

Эй бахшанда! аз ту меҳоҳем тавбаи ростинро бар мо рӯзӣ гардонӣ, то бо он гуноҳони худро решақан созем ва аз иштибоҳоту хатоҳои худамон пӯшаймон шуда ва ба тоату ибодат ва тарки гуноҳони ту, камари ҳиммат бандем ва моро бубахш эй Парвардигори бахшанда..

Бори илоҳо! бешак ту соҳиби афву меҳрубонӣ ҳастӣ, пас моро афв бикун. Бори илоҳо! бешак ту моро огоҳ сохтӣ, ки бахшандаи меҳрубонӣ..

{Бандагонамро огоҳ кун, ки ман бахшандаи меҳрубонам}.. [Сураи Ҳичр, ояти 49].

Пас моро раҳм кун ва моро бубахш эй бахшанда.

Бешак Аллоҳ афвкунандаи бахшандаи даргузар аст.

Аллоҳ тавбапазир аст..

Бешак Аллоҳ тавбапазир аст..

{Бешак Аллоҳ тавбапазири меҳрубон аст}.. [Сураи Тавба, ояти 118].

“Тавбапазир”: он Зоте, ки тавбаро бар бардагонаш қарор додааст ва ин аз фазлу эҳсон ва лутфу карами Ўст, балки барои онон бештар аз ин ваъда дода, ки бадиҳоро ба некӣ табдил медиҳад.

“Тавбапазир”: он Зоте, ки бандагонро бар анҷоми тавбаашон собит медорад ва онҳоро дар анҷоми вазои ғайри мерасонад.

“Тавбапазир”: он Зоте, ки бандагонашро тавфиқи тавба медиҳад ва онро барои он ташвиқ карда ва тавбаро барои онон маҳбуб ҷилва медиҳад.

“Тавбапазир”: он Зоте, ки тавбаро аз бандагонаш мепазирад ва онҳоро подош медиҳад ва дараҷаҳои онро боло бурда ва иштибоҳотро дӯр мекунад. Арҷманду бо азамат ва чӣ қадар шаъну мақоми Ў баланд аст.

Бешак Аллоҳ тавбапазир аст..

Аллоҳ якка ва ягона аст..

Бешак Аллоҳ яккаи ягона аст..

Эй он, ки дорои зоти ваҳдоният ва ваҳдонияти Асмо ва ваҳдонияти Сифот ҳастӣ!

Аз ту ихлос, дӯстӣ ва шавқро дархост дорем эй Парвардигори якто, эй бениёз!

“Якто”: дар Зот, Сифот ва Асмо яктост, Ў ҳеҷ шабеҳу монанд ва ҳамтову ҳампояе надорад.

{Оё ҳамтое барои Ў мешиносӣ}.

[Сураи Марям, ояти 65].

“Якто”: якто дар Улуҳияте, ки мустаҳиқи парастии аст, ҳеҷ чиз ҷуз Аллоҳи боазамат ба ҳақ парастии намешавад ва ҳеҷ парастии чӣ кам ва чӣ зиёд ҷуз Ў раво нест.

“Якто”: яктои мақсуд ва Парвардигори маъбуд, ки дилҳо ба ин гувоҳӣ додаанд ва дидагон ба он донандаи ғайб вобаста шудаанд.

“Тавбапазир”: он Зоте, ки ҳамеша тавбаи тавбакунадагонро мепазирад ва аз гуноҳони тавбакунадагон дар мегузарад, пас ҳар кас, ки ба сӯи Аллоҳ тавбаи насӯҳ анҷом диҳад, Аллоҳ Ўро мебахшад, ҳар кас ба сӯи Ў баргардад, Аллоҳ ҳам ба сӯи ӯ бармегардад ва тавбаашро мепазирад ва ба онон тавфиқи тавба медиҳад ва дилҳои онҳоро ба сӯи худ моил месозад ва баъд аз тавба гуноҳону иштибоҳоти онҳоро мебахшад.

“Яккаи ягона”: Аллоҳи мутаол бандагонашро бар асоси тавҳиди худаш, ки ҳеҷ шарике надорад, офаридааст, ҳеҷ кас бо рӯй овардан ба ғайри ӯ растагор намешавад ва ҳеҷ кас бо парастии ғайри ӯ хушбахт намегардад ва ҳеҷ кас бо шарик қоил шудан ба ӯ муваффақ нашудааст.

Бешак Аллоҳ зоти якто ва ягона аст.

Аллоҳи бениёз..

Бешак Аллоҳ бениёз аст.. {“Эй Паёмбар) бигӯ: ӯ Аллоҳи ягона аст (1) Аллоҳи бениёз аст (2)}..

[Сураи Ихлос, ояти 1-2].

“Бениёз: он Зоте, ки дар Асмо ва Сифоташ комил буда ва ҳеҷ гуна нақсу камбудӣ дар ӯ нест.

“Бениёз”: он Зоти бениёз, ки ҳама ба ӯ ниёзманданд ва ӯ ба ҳеҷ кас ниёзе надорад.

{ӯ рӯзӣ медиҳад ва ба ӯ рӯзӣ дода намешавад}. [Сураи Анъом, ояти 14].

“Бениёз”: Парвардигори тadbиркунанда ва молики гардонанда.

“Бениёз”: дилҳо дар ҳолати ниёз ба сӯи ӯ мутаваҷҷеҳ мешаванд, пас ӯ ҳочетро бароварда мекунад ва ғамҳоро мезӯдояд ва дуоро иҷобат мекунад. Касоне, ки бо ӯ қатъи робита кардаанд ва сипас ӯро хостаанд, ононро бо худ муртабит сохтааст. Афроди хавфзада ба сӯи ӯ гароиш ёфтаанд, пас ононро амният дода ва аҳли тавҳид ба ӯ умед бастаанд, пас умеди ононро бароварда сохтааст. Мусибатдидагон ӯро ба фарёд хостаанд, пас ононро саломат доштааст, бандагон худро дар пешгоҳи ӯ хор намудаанд, пас ононро барафрошта аст.

Бешак Аллоҳ бениёз аст..

“Якка ва ягона”..: он Зоте, ки тамоми камолотро дар худ дорад ба тавре, ки ҳеҷ кас бо ӯ мушорикате надорад ва аз нигоҳи ақлӣ ва қавлию амалӣ бар бандагон лозим аст, то тавҳиди ӯро баён кунанд ва ба камоли мутлақи ӯ ва ягонагии ӯ дар тавҳид ва хос донишани тамоми ибодот барои ӯ, иқро кунанд.

“Бениёз”: он Зоте, ки тамоми бандагон дар тамоми ниёзҳо ва ҳолат ба сӯи ӯ мераванд, зеро ӯ соҳиби Зот, Сифот, Асмо ва афъоли камоли мутлақ аст.

Аллоҳи пирӯзманд..

Бешак Аллоҳ пирӯзманд аст..

{Ва Аллоҳ пирӯзманди боҳикмат аст}. [Сураи Анфол, ояти 67].

Аллоҳ пирӯзманди тавонои ғолиб аст.

Зоте, ки ҳеҷ нерӯе ба Ӯ зарар намерасонад ва ҳеҷ нерӯе Ӯро очиз намегардонад, бобаракату баландмартабаи хабир аст Парвардигор.

“Пирӯзманд”: сарбаландӣ ва пирӯзмандии Ӯ комил шуда ва ҳама таслими Ӯ гаштаанд ва тамоми нерӯҳо дар баробари Ӯ заифу нотавон гаштаанд. Ҳар чиз ғайри Ӯ ночиз буда ва тамоми махлуқот дар баробари Ӯ хору залил ҳастанд.

“Пирӯзманд”: иззатро бар ҳар кас, ки бихоҳад медиҳад ва аз ҳар кас бихоҳад онро боз мегирад ва ҳар касро, ки бихоҳад хор мекунад ва тамоми хайр ба дасти Ӯст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бешак иззат ҳама аз они Аллоҳ аст}.

[Сураи Юнус, ояти 65].

Иззату ифтихор ба насабу наҷод ва мол нест, балки иззат фақат аз ҷониби Аллоҳ аст.

“Пирӯзманд”: ҳеҷ кас иззатро ба даст намеорад, магар аз иззати Ӯ ва тавонманд намегардад, магар ба фазлу баракати Ӯ, пас ҳар касе мехоҳад ба чизе чанг бизанад, бояд ба Аллоҳ чанг бизанад ва касе хоҳони иззат бошад, пас бояд ба Аллоҳ бо қалби ҳеш рӯ оварад.

{Ва иззат хоси Аллоҳ ва Расул ва мӯминон аст}. [Сураи Мунофиқин, ояти 8].

Бешак Аллоҳ пирӯзманд аст

Аллоҳ қоҳири қаҳҳор аст..

Бешак Аллоҳ қоҳири қаҳҳор аст..

Қоҳиру ғолиб бар чин ва инс аст:

{Ва Ӯст, ки бар бандагонаш чира буда ва Ӯст боҳикмату хабир}.

[Сураи Анъом, ояти 18].

“Пирӯзманд”: он Зоте, ки тамоми иззат барои Ӯст, иззати қувват, иззати ғалаба, иззати боздоштан ва манъ кардан, пас монев шудааст, то касе аз бандагон ба заррае аз иззат бирасад ва тамоми мавҷудотро тобеи худ сохта ва тамоми махлуқот таслими Ӯ гашта ва дар баробари азамати Ӯ сари таслим ҳам кардаанд.

“Қоҳири мутлақ”: бар тамоми махлуқоташ бо баландмартабагияш чира гашта ва ҳеч чиз дар ин ҳастии паҳновар, ҷуз ба иҷозат ва дониши Ў рух намендиҳад.

“Қоҳири мутлақ”: бар душманони мутақабирин бо қавитарин далоил ва равшантарин бароҳин чира гашта, то барои онон собит кунад, ки Ў танҳо мустаҳқиқи парастииш ва дуо аст. Ўлуҳият ва Рубубият ва Асмой нақў ва Сифоти бартар фақат аз они Ўст.

“Қодири мутлақ”: ситамгарону саркашон ва мутақабиринро мағлуб сохта ва онҳоро мағлубшуда бидуни иродаи онҳо дар саҳрои маҳшар ҳашр хоҳад кард.

{Ва ба пешгоҳи Аллоҳи ягонаи ғолиб зоҳир (ва ошкор) шаванд}. [Сураи Иброҳим, ояти 48].

“Қодири мутлақ”: хосту машияти Ў амалишаванда аст ва ҳеч яке аз махлуқоташ ҳар чанд бузург бошад, тавони баргардондани онро надоранд. Офариниши Ў навпайдо буда ва тамоми соҳибони қувват дар баробари Ў нотавонанд ва забонҳо аз васфи офариниши бидеъи Ў гунг ҳастанд, ҳар чанд, ки дар баёну васф маҳорату малакаи хубе дошта бошанд.

Бешак Аллоҳ пирӯзи қодири мутлақ аст.

Аллоҳ розиқ аст..

Бешак Аллоҳ розиқ аст..

{Бешак Аллоҳ раззоқ, соҳиби қуввати устувор аст}.

[Сураи Зориёт, ояти 58].

“Раззоқ”: он Зоте, ки ризку хуроки бандагон дар дасти Ўст ва Ў баландмартабаест, ки рӯзиро барои ҳар кас хоҳад фароҳу танг мекунад, он Зоте, ки тадбири умур ва калиди замину осмонҳо ба дасти Ўст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

“Қаҳҳор”: Ў ба ҳар чиз қодири мутлақ аст, он Зоте, ки махлуқот дар баробари иззату қудрат ва камоли иқтидори Ў таслим шудаанд.

{Ва ҳеч чарандае дар замин нест, магар ин, ки рӯзияш бар (ухдаи) Аллоҳ аст ва (ӯ) қароргоҳу оромгоҳашро медонад}.

[Сураи Хӯд, ояти 6].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва басо ҷонваре, ки рӯзии худро бар дӯш намекашад, Аллоҳ ба онҳо ва шумо рӯзи медиҳад ва ӯ шунаво ва доност}.

[Сураи Анкабут, ояти 60]

Ва мефармояд:

{Бешак Парвардигорат рӯзиро барои касе, ки бихоҳад фароҳ мегардонад ва (бар касе хоҳад) танг мегардонад, бешак ӯ ба (ҳоли) бандагонаш донову бино аст}.

[Сураи Исро, ояти 30]

Ва мефармояд:

{Ва Аллоҳ ҳар киро бихоҳад бешумор рӯзи медиҳад}.

[Сураи Бақара, ояти 212].

“Рӯзидиҳанда”: тамоми мардум фақиру ниёзманди ӯ ва рӯзии ӯ ҳастанд ва ба тамоми мардуми нақор ва бадкор, аввалин ва охирин рӯзи медиҳад.

“Рӯзидиҳанда”: ризқ медиҳад ҳар кӣ бо қалби солеҳ ба сӯи ӯ иқбол кунад ва қалбҳои солеҳ комилтарин ризқро доро ҳастанд ва ҳар, ки ӯро аз рӯи илму имон пурсад, ғизо медиҳад ва ризқи ҳалолеро медиҳад, ки барои ислоҳи қалб ва ислоҳи дин кӯмак мекунад барои касе, ки аз ӯ талаб кунад.

Бешак Аллоҳ розиқ аст..

Аллоҳ латифу меҳрубон аст..

Бешак Аллоҳ латифу меҳрубон аст..

{Бешак Парвардигори ман барои (тадбири) он чӣ бихоҳад, тадбири нексозанда аст} [Сураи Юсуф, ояти 100].

Латиф: он Зоте, ки махлуқотро барои бандагонаш тобеъ мекунад ва ин ба сабаби лутфу меҳрубонӣ ва дӯстии Ӯст.

Латиф: Зоте, ки бисёр некӣ мекунад ва чӯду бахшиши фаровон дорад.

Латиф: нисбат ба бандагонаш бисёр меҳрубон аст.

{Аллоҳ ба бандагонаш меҳрубон аст}.

[Сураи Шӯро, ояти 19].

Ба онон медиҳад он чӣ барои дину дунёи онон беҳтар аст ва ононро аз он чӣ дар дину дунёи онон бад аст, боз медорад.

“Латиф”: дидагон Ӯро дарк намекунад ва Ӯ дидагонро дармеёбад.

{Чашмҳо Ӯро дарнамеёбанд ва Ӯ чашмҳоро дармеёбад ва Ӯ меҳрубони огоҳ аст} [Сураи Анъом, ояти 103].

“Латиф”: умури пӯшидаро медонад ва кирдорҳои бисёр нозуку резаро мешуморад ва дар шабу рӯз ҳеч чиз бар Ӯ пӯшида нест. Масолеҳи кӯчаку бузурги бандагонашро медонад ва ба онон меҳрубон аст.

“Латиф”: дар вақти қазоват дар умури бандагонаш латифу меҳрубон аст ва чун амреро тақдир кунад, ба онон ёрӣ мерасонад ва чун кор сахту баста шавад, дарвозаҳои гушоишро барояшон боз мекунад ва дар вақти сахтӣ корро барояшон осон мекунад, ҳоку муназзах аст он Зот.

Бешак Аллоҳ латифу меҳрубон аст..

Латиф”: он Зоте, ки дониши Ӯ ба тамоми асрору розҳо ва умури пӯшида ихота ёфтааст ва умури пӯшида ва розҳои дарунӣ ва нуктаҳои пинҳону резаро медонад ва ба бандогони мӯминаш бисёр меҳрубон аст ва бо лутфу эҳсонаш аз роҳҳое, ки намедонанд, масолеҳро ба онон мерасонад.

Аллоҳ мушкилгӯшо аст..

Бешак Аллоҳ мушкилгӯшо аст..

{Ва Ё мушкилгӯшои доност}.

[Сураи Саба, ояти 26].

“Фаттоҳ”: раҳматҳои худро бар мо мегӯшояд..

{(Дари) раҳматеро, ки Аллоҳ барои мардум боз кунад, барои он (раҳмат) ҳеҷ боздорандае нест}.
[Сураи Фотир, ояти 2].

“Фаттоҳ”: Аллоҳ дарвозаи баракатхояшро бар мову шумо кушодааст ва аз фазлу бахшиши хеш ба мо медиҳад ва афву меҳрубонию худро шомили ҳоли мо мегардонад.

Ё ҳамон Аллоҳ аст, ки дилҳои бастаро бо калиди хидоят ва имон мегӯшояд.

“Фаттоҳ”: он Зоте, ки дар байни бандагонаш бо аҳкоми шаръӣ ва аҳкоми кавнӣ ва аҳкоми кайфар доварӣ мекунад. Зотест, ки бо дуфту карамаш дидагони ростгӯёнро барои шинохт ва муҳаббат ва майл ба сӯи худаш боз кард ва барои бандагонаш дарвозаҳои гуногуни раҳмат ва рӯзиро гӯшодааст.

“Кушоянда”: он Зоте ки ғаму ғӯсаро аз бандагон зудуда ва ҳамаи андухро аз онон бартараф мекунад ва норухатино зудуда ва ҳар зиёно аз байн мебарад.

“Гӯшоянда”: он Зоте, ки дар байни бандагонаш дар охират доварӣ мекунад ва Ё корсози сутуда аст.

Бешак Аллоҳ ҳамон гӯшоянда аст..

“Фаттоҳ”: дарҳои раҳматро мегӯшояд ва онҳоро лабрез мекунад ва ҷӯшиши неъматро бар онон сарозер карда ва сарчашмаҳои донишу ҳикматро ба сӯи ақлҳои онҳо сарозер мекунад ва имонро бар дилҳои онон мегӯшояд ва ононро хидоят мекунад.

Аллоҳ зоти бениёз ва бениёзкунанда аст..

Бешак Аллоҳ зоти бениёз ва бениёзкунанда аст..

“Бениёз”: Ў бо Зоти худ аз ҳама бениёз аст ва Ў дорои бениёзии комил ва мутлақ буда ва ба ҳеч сурат нақсу айбе ба сифот ва камоли Ў ворид намешавад. Ў ҳамеша ғанӣ ва бениёз аст, зеро бениёзӣ аз лавозими зоти Ўст, ҳамон гуна, ки ҳамеша Ў холиқи тавоно ва розиқи накӯкор аст ва ба ҳеч сурат ниёзманд намешавад. Ў бениёз аст, бениёзе, ки ганчинаҳои осмону замин ва дунёву охират аз они Ўст ва тамоми бандагонашро ба таври умум бениёз мегардонад.

“Бениёз”: аз бандагонаш бениёз аст, аз онҳо хуроку нӯшиндани намехоҳад, онҳоро наофарида то бо онон қувват гирифта ва аз танҳои хориҷ шавад, балки онҳо дар обу ғизо ва дигар умури худ ба Ў ниёз доранд. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва чину инсонро наёфаридам, магар барои ин, ки маро бандагӣ кунанд аз онон ҳеч рӯзи намехоҳам ва намехоҳам ба ман хурок бидиҳанд }. [Сураи Зориёт, оёти 56-57].

“Бениёзкунанда”: мардумро аз факру низемандӣ бениёз мегардонад ва аз додан камӣ намеёбад ва бандагонаш ба ғайри Ў ниёзманд намешаванд, ҳамчуноне, ки дар ҳадиси қудсӣ омадааст:

«.. агар аввалину охирин шумо, инсу чини шумо дар саҳрое гирд оянд ва аз ман дархост кунанд, пас ман дархостҳои ҳамаи онҳоро иҷобат кунам ва бидиҳам, ин амр чизе аз мулки ман намекунад, магар ҳамон гуна, ки фуруӯ бурдани сӯзан дар баҳр сабаби коҳиши он шавад...». (Ривоят аз Муслим аст).

“Бениёзкунанда”: бархе аз бандагонро бо ҳидоят ва ислоҳи қалб, шинохти худ, таъзиму муҳаббати хеш бениёз мегардонад ва ононро бо он чӣ комилтар аз ислоҳи дунёст, бениёз мегардонад.

Эй Зоте, ки бахшишу ато аз ту чизе кам намекунад! моро бо ҳалол аз ҳаром бениёз гардон, зеро, ки Парвардигори бениёз ва бениёзкунанда ҳастӣ.

Бешак Аллоҳ бениёз ва бениёзкунанда аст..

Аллоҳ тавоноист..

Бешак Ё Аллоҳи тавоноист..

{Ва Аллоҳ бар ҳама чиз тавоноист}. [Сураи Нисо, ояти 85].

“Тавоно” : он Зоте, ки тамоми хуроку маводи ғизоиро ба тамоми махлуқот мерасонад ва меофарад, он чиро, ки ба василаи он зинда мемонанд ва зиндагӣ мекунад ва ба онҳо мебахшад он чиро, ки сабаби серобӣ, серӣ, хушбахтии онҳо дар зиндагӣ мегардад.

“Тавоно” : он Зоте, ки дилҳоро бо анвои мухлатифи дониш ғизо медиҳад ва дар натиҷаи он арвоҳи афрод зинда мешавад ва нафси одамӣ ба он шоду хурсанд мегардад.

Эй бори илоҳо!, эй Зоте, ки ба умури махлуқоташ мепардозӣ ва маъошу маъоди онҳоро тадбир мекуни! аз ту хоҳони ҳифзу риоят ва гузашт ҳастем.

{Ва Аллоҳ бар ҳар коре тавоноист}. [Сураи Нисо, ояти 85].

Бешак Аллоҳ тавоноист..

Аллоҳ ҳисобгари кофист..

Бешак Аллоҳ ҳисобгари кифояткунанда аст..

Аллоҳ аз бандагонаш ҳисоб мегирад.. Ё барои бандагонаш аз ҳар чихат кофист..

{Оё Аллоҳ барои бандааш басанда нест?} [Сураи Зумар, ояти 36].

“Аллоҳ моро басанда ва беҳтарин корсоз аст..”, ин суханро Иброҳими Халил ҳангоми андохта шудан дар оташ гуфт ва дар натиҷа оташ сард ва саломат гашт ва Саҳоба ин суханро изҳор доштанд дар сухани Аллоҳи мутаол:

{Бешак мардум (кофирон) барои (набард) бо шумо (сипоҳ) фароҳам намудаанд}. [Сураи Оли Имрон, ояти 173].

Пас гуфтанд:

{Аллоҳ моро басанда ва чӣ нек корсоз аст (173) пас (мӯминон) ба неъмату фаъли илоҳӣ бозгашанд, ба онон газанде нарасид ва аз хушнӯдӣ Аллоҳ пайравӣ карданд}. [Сураи Оли Имрон, ояти 173-174].

“Тавоноист”: Зоте, ки қуту рӯзии ҳар махлуқро ба ё мерасонад ва рӯзиро ба сӯйи махлуқоташ мерасонад ва бо ҳикмат ва ҳамду ситоишаш онро ба ҳар тараф, ки бихоҳад, мегардонад.

“Ҳисобгар”:

Ба бандагонаш доност, барои таваккалқунандагон басандааст, подоши аъмоли каму зиёд ва хубу бадро бар ҳасби ҳикмату дониши худ медиҳад.

“Кифоятқунанда”:
бар тамоми ниёзҳои бандагонаш ва он чӣ ба он ниёз доранд, кофист ва ба шакли вижа бандаеро, ки ба ӯ таваккал намуда ва имон оварда ва ниёзҳои дину дунёашро аз ӯ бихоҳад, кифоят мекунад.

Аллоҳ ҳисобгар ва ҳисобраси бандагонаш аст, бар кирдорашон ҳисобгар буда ва бар асоси кирдорашон ба онон подоши нек ё кайфари бад медиҳад.

{Ва ӯ сареътарин ҳисобгар аст}..

[Сураи Анъом, ояти 62].

“Ҳисобгар”:
ба тамоми ҷузъиёт ва тафосили зоҳир ва ботини кирдори бандагонаш ихотаи дақиқ дорад.

Эй Парвардигор, эй Зоти кифоятқунанда!
моро дар ҳар чӣ ба худ машғул сохтааст, кифоят кун ва рушду ҳидоятро бароямон илҳом кун ва ҳубии моро бияфзо эй Парвардигори саховатманд.

{Ва Аллоҳ ба унвони ҳисобгар басанда аст}.

[Сураи Нисо, ояти 6].

Бешак Аллоҳ ҳисобгари кофист..

Аллоҳ ошкор аст..

Бешак Аллоҳ ошкор аст...

{Бешак Аллоҳ ҳаққи ошкор аст}.

[Сураи Нӯр, ояти 25].

Эй Парвардигори ошкори боазамат!
роҳи ҳақро барои мо ҳамвор соз ва аз иштибоҳ гирифтани он бо роҳи ботил моро паноҳ бидеҳ, эй Парвардигор!.

Аллоҳ ошкорқунанди ҳақ ва тамоми ҳақоик аст ва дар он ҳангом шакку шубҳа аз байн меравад.

Аллоҳ баёнгари амри ваҳдонияти худ мебошад ва ӯ ба ҳеҷ унвон монанду шарике надорад.

“Ошкор”:
бар махлуқоташ пӯшида нест, бино ба далоили ақлӣ ва шаръӣ ва ҳиссию маънавие, ки бар ҷӯду қарам ва вучуду қудраташ ба онҳо баён доштааст.

“Ошкор”: он Зоте, ки барои бандагонаш роҳи ҳақро бо фиристодани Паёмбар (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар Ў бод) ва бо китоби возеху ошкор, равшан сохтааст:

{Бешак аз (ҷониби) Аллоҳ барои шумо нӯр ва китоби равшан омадааст}.

[Сураи Моид, ояти 15].

Аллоҳе, ки роҳи саодатро барои бандагонаш равшан сохта ва онро дар гарави итоат аз худ ва пазириши тавҳиди худ намудааст.

Бешак Аллоҳ зоти равшан аст..

Аллоҳ тавоно, соҳиби қудрату нерӯ аст..

Бешак Аллоҳ тавоно, соҳиби қудрат ва нерӯманд аст..

{Ва Аллоҳ бар ҳар чизе тавоност}. [Сураи Бақара, ояти 284]

{Дар мақому манзалати ростин, дар назди фармонравои муқтадиру тавоно}. [Сураи Қамар, ояти 55]

{Бигӯ: Ў тавоност}. [Сураи Анъом, ояти 65].

“Қудратманд”: соҳиби қудрати устувори комил буда ва бар анҷоми ҳар коре ва бо ҳар кас тавоност.

“Тавоно”: дорои қудрати комил, зинда мекунад ва мемиронад ва мавҷудотро ба вучуд оварда ва онҳоро мудирӣ мекунад ва ҳукми Ў дар байни онҳо ҷорист.

“Қодири мутлақ”: бо қудрати худ бармеангезад ва подош медиҳад ва дилҳоро ҳар тараф, ки хоҳад мегардонад.

“Тавоно”: дорои қудрати комил, бо қудрату тавони Ў ҳеҷ гуна ҷотавонӣ ва нақсе ҳамроҳ нест.

“Тавоно”..

Дорои қудрати комил аст, Ў бо қудрати худ мавҷудотро офарида ва бо қудрати ҳеш онҳоро тадбир карда ва онро мустаҳкам ва мураббаъ месозад ва бо қудрати худ зинда мекунад ва мемиронад ва нақдорро ба сабаби эҳсонаш подош медиҳад ва бадкорро ба сабаби бадқориаш. Ў зотест, ки ҳар вақт ба вучуди чизе ирода намояд, мегӯяд: бош, пас мешавад ва бо тавону нерӯи худ дилҳоро ба он шакле, ки мехоҳад мегардонад.

“Тавоно”: Зоте, ки махлуқоташро идора мекунад ҳар сон, ки бихоҳад ва ин аз интиҳои қудрат ва фарогири сурат мегирад.

“Бешак Аллоҳ қудратманди пуртавои нерӯманд аст..

Аллоҳ ворис аст..

Бешак Ё Аллоҳи ворис аст..

{Ва бешак мо зинда мекунем ва мемиронем ва мо ворис ҳастем}.

[Сураи Ҳичр, ояти 23].

“Ворис”: Зоте, ки замин ва ҳар он чӣ дар он аст, ирс мебарад ва чизе ҷуз он Зоти анҷманд боқӣ нахоҳад монд.

“Ворис”: Ё баъд аз махлуқоташ боқӣ хоҳад монд, ба хогири камоли подшоҳияш ҳар подшоҳӣ ва салтанат ба мулки подшоҳии Ё бозмегардад. Аз зулму ситам ва саркашӣ ва такаббур ҳушдор дода ва бозгашти ҳама ба сӯи Аллоҳ аст, зеро Ё ворис аст.

“Ворис”: бандагонашро дар роҳи худаш ба нафақа ташвиқ мекунад, пас молу сарват як амонат аст ва умр фониист ва бозгашт ба сӯи Парвардигори ворис аст.

“Ворис”: бандагонашро аз ношукрӣ барҳазар медорад, пас асли неъмат аз они Ёст ва саранҷоми он низ аз они Ёст.

“Ворис”: замин ва ҳар он чӣ бар он аст, мероси Ёст ва ҳар он чӣ баъд аз бандагон барҷо мемонад, аз они Ёст, Ё ҳамаро ба ирс мебарад.

{Ва мо меросбари (онон) будем}. [Сураи Қасас, ояти 58].

Бешак Аллоҳ ворис аст..

Аллоҳ шунавои биност..

Бешак Аллоҳ шунавои биност..

Эй шунаво! дуои моро бишнава ва онро иҷобат кун, зеро ту ба кирдори мо ва кӯтоҳиҳо ва ниёзмандиҳои мо биной ва мо фақат ниёзмандиҳои худро пеши ту меорем.

“Аллоҳ шунавоист”: тамоми садоҳои заифу қавиро шунида ва як садо ӯро аз шунидани садои дигар ва садои як соил, ӯро аз шунидаи садои соили дигар, боз намедорад.

“Аллоҳ биност”: ҳамаи чизро мебинад, ҳар чанд кӯчак ва ё бузург бошад, дар шаб ё рӯз пинҳон бошад.

“Шунаво”: суханро бо вучуди ихтилофи забонҳо ва гуногунии лаҳҷаҳо, мешунавад.

“Биност”: ҳаракати пои мурчаи сиёхро дар шаби торик бар харсанги саҳт мебинад ва он чӣ дар зери ҳафт замин ва он чӣ болои ҳафт осмон аст, мебинад.

“Шунавои биност”: ҳеч чизе бар ӯ махфӣ наместонад, ҳеч амри аҷибу ғариб ва истисно ва саргардону ғайри саргардон бар ӯ пинҳон наместонад.

Бешак Аллоҳ шунавои биност..

“Шунавои биност”: сухани туро мешунавад, пас насфатро муҳосаба кун ва дуоятро мешунавад, пас дар дуо исрор кун ва амали туро мебинад, пас ҳеч амре бар ӯ пинҳон наместонад, пас некӣ кун, зеро Аллоҳ нақӯкоронро дӯст медорад.

Аллоҳ сипосгузори ҳақшинос аст..

Бешак ӯ Аллоҳ исипосгузори ҳақшинос аст..

Бешак ӯ Аллоҳ ҳақшиноста аст..

{Бешак Аллоҳ сипосгузори доноста}. [Сураи Бақара, ояти 158]

{Бешак Парвардигори мо омурзандаи қадршиноста аст}
[Сураи Фотир, ояти 34]

Парвардигори поку беолоиш аз амали бисёр кам ҳам қадрдонӣ мекунад ва иштибоҳоти фаровонро мебахшад ва кирдори афроди мухлисро бидуни ҳисоб чанд баробар мегардонад.

“Аллоҳ сипосгузгор аст”: ҳар кас аз ӯ сипосгузорӣ кунад, ба ӯ медиҳад ва ҳар кас аз ӯ бихоҳад, мебахшад ва ёд мекунад ҳар касеро, ки ӯро ёд кунад, ҳақшиносро афзун медиҳад ва насиби кофир ва ҳақношиноста зиёну зарар аст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Агар сипос кунед, ба шумо афзун медиҳам ва агар куфр варзидед, (бидонед, ки) азоби ман саҳт аст}. [Сураи Иброҳим, ояти 7].

Бешак ӯ Аллоҳи сипосгузор ва ҳақшиноста аст..

Аллоҳ сутуда аст..

Бешак ӯ Аллоҳи сутуда аст

Дар Зот, кирдору ахлоқ ва ақволаш сутудааст, дар ин ҳастӣ ҷуз он Зоти беолоиш, ҳеҷ сутудаи дигаре вучуд надорад, сипосу ситоиши комил аз они Парвардигори пок ва беолоиш аст.

“Сутуда”: ӯ дар Зот ва сифоту асмо ва афъолаш сутуда ва балки ӯ дорои беҳтарин номҳо ва комилтарин ва нақӯтарини сифот аст. Афъоли ӯ дар байни адлу некӯӣ мегардад, пас ҳамду сипос фақат туроста, эй Зоте, ки китобатро ба мо нозил кардаӣ ва азамату бузургиатро барои мо баён намудаӣ ва Паёмбарат- Муҳаммад- (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)-ро ба сӯи мо фиристодаӣ.

Бешак ӯ Аллоҳи сутудааст..

Аллоҳ боазмат ва бузургу боҳайбат аст..

Бешак Аллоҳ боазмат ва бузургу боҳайбат аст..

Ṽ Аллоҳи мавсуф ба сифоти бузургӣ ва кибирёӣ ва азамату ҷалол аст, он Зоте, ки аз ҳама чиз бузургтару олитар ва бартар аст ва эҳтирому таъзим ва бузургии Ṽ дар қулуби дӯстону баргузидагони Ṽст, дилҳои онҳо аз эҳтиром ва иҷлолу фурутани ва хушӯ, барои кибирёии Ṽ пӯр гаштааст.

Чӣ қадар поку беолоиш ҳастӣ эй Чӣ қадар поку беолоиш ҳастӣ эй Парвардигори бузург!! чӣ қадар бузургу оӣ ҳастӣ!!

{Пас номи Парвардигори бузургатро ба покӣ ёд кун}.[Сураи Воқеа, ояти 96].

Эй Парвардигори арҷманду боазмат! эй Зоти олимақом! мо тавони шумориши ситоишу азамати туро надорем.

Ṽ бузург аст дар Зоти боломақом ва асмо ва сифоташ.

{Чизе монанди Ṽ нест}[Сураи Шӯро, ояти 11]

Ṽ соҳиби мақоми оӣ ва боазмат аст, ҳар кас дар чизе аз он бо Ṽ даргир шавад, ӯро аз байн мебарад ва камарашро мешиканад. Ҷамҷуноне, ки Аллоҳи мутаол дар ҳадиси қудсӣ мефамояд:

«Кибирё либоси ман аст ва азамат изори ман, пас ҳар кас дар яке аз ин ду бо ман даргир шавад, ӯро дар оташ меандозам». (Ривоят аз Аҳмад аст).

Бешак Аллоҳ Зоти арҷманди бузург ва боазмату соҳиби ҷалол ва бартарӣ аст..

Бешак Аллоҳ Зоти рафеъи баландмартаба ва соҳиби рифъат аст..

“Рафеъи баландмартаба ва соҳиби рифъат”

Баландии мутлақ аз ҳар нигоҳ мар ӯрост, дорои рифъати зот ва рифъати мақому сифот ва бартариӣ сайтара ва чирагист.

{Ва Ṽ баландмартабаи бузург (қадр) аст}

[Сураи Бақара, ояти 255].

Ṽ бар Арш қарор гирифтааст ва бо тамоми сифоти бузургӣ, кибирёӣ, ҷалолу ҷамол ва интиҳои камол васф мешавад ва азамати мунтаҳои ин умур дар назди Ṽст.

“Рафъеи баландмартаба”: аз ҳар сифате, ки шоистаи ӯ нест ва аз ҳар нақсу айбе муназзаҳ аст. ӯ дар Зот, сифот ва чирагиаш бартар буда ва ӯ Аллоҳ, ҳамон Зоти соҳиби рифъат аст.

Бешак Аллоҳ Зоти рафъеи баландмартаба ва соҳиби рифъат аст..

Аллоҳ қабзқунанда ва гӯшоянда аст..

Бешак Аллоҳ ҳамон Зоти қабзқунанда ва гӯшоянда аст.

“Аллоҳ қабзқунанда аст”: рӯзии баъзеро кам мекунад ва онро меозмояд ва аз бархе онро боз медорад, то онро хор созад ва ба бархе ниғаҳ медорад, то онро баланд бардорад.

“Аллоҳ гушоянда аст”: ризқро фаровон мекунад ва маъорифи қалбхоро мегушояд ва ҳамаи инҳо мутобиқи ҳикмат, раҳмат ва ҷуду қарами ӯст.

Бешак Аллоҳ гиранда ва гӯшоянда аст..

Аллоҳ диҳанда ва боздоранда аст..

Бешак Аллоҳ диҳанда ва боздоранда аст..

“Аллоҳ диҳанда ва боздоранда аст”

Он чӣ ӯ медиҳад, боздорандае нест ва он чиро боздорад, диҳандае нест, пас тамоми масолаҳу мановеъ аз ӯ хоста мешавад ва ӯст, ки ба ҳар кас бихоҳад медиҳад ва бар ҳар кас нахоҳад намедиҳад ва тамоми онҳо бар асоси ҳикмат ва раҳмат ҳастанд.

Бори Илоҳо!, раҳмататро бар мо гушо ва аз бахшишҳоят ба мо бидеҳ ва нороҳатиҳоро аз мо боз дор эй боздоранда ва бадӣ ва касофатиро аз мо манъ кун, эй манъқунанда!

Бешак Аллоҳ диҳанда ва боздоранда аст..